

Γαλλίδα, αλλοδαπών γονέων
6 Ιανουαρίου 2016¹⁷

17. *Le 1*, τεύχος 88: Γαλλία έτος μηδέν.

ΜΕΓΑΛΩΣΑ ΣΤΟ ΜΑΡΟΚΟ, γεννήθηκα μουσουλμάνα και κάθε χρόνο γιόρταζα τα Χριστούγεννα σ' ένα μεγάλο άσπρο σπίτι, στην εξοχή, ανάμεσα στο Μεκνές και στη Φεζ. Στο τραπέζι, υπήρχαν αντιπρόσωποι απ' όλες τις γενιές και όλες τις θρησκείες. Δεν είναι εντυπωσιακό; Σκέψου ότι στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο θεός μου ήταν ένα εβραϊόπουλο που είχε καταφύγει σε ένα χωριό που το προστάτευσαν Γάλλοι αντιστασιακοί. Η γιαγιά μου, Αλσατή και γερμανόφωνη, κρυβόταν στην Ελβετία. Ο παππούς μου, μουσουλμάνος και Αλγερίνος, ήταν αξιωματικός του αποικιακού στρατού. Αλλά εκείνο το βράδυ, έτρωγαν όλοι μαζί. Δεν υπήρχε θέμα θρησκείας, πίστης ή εθνικότητας. Ο παππούς μου, που ήταν πολύ ευσεβής, δεν έβρισκε αντιφατικό να κάνει ραμαζάνι και να ντύνεται Άγιος Βασίλης. Βεβαίως, τσακωνόμασταν. Κάποιοι παίρνανε φωτιά. Είχαμε κλάματα και

φωνές. Αλλά κανείς δεν έφευγε από το τραπέζι.
Ήμασταν μαζί. Ήμασταν μαζεμένοι.

Εκείνη τη χρονιά στη Νορμανδία, μέσα σε γέλια και σε συζητήσεις, αναρωτήθηκα τι θα ήταν ικανή να κάνει η δικιά μου η γενιά γι' αυτόν τον κόσμο. Θα ήμασταν άραγε στο ίδιο ύψος μ' εκείνους που πολέμησαν για να μπορούμε εμείς να γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα μαζί; Θα μπορούσαμε να προσδιοριστούμε από κάτι άλλο εκτός από τους θεούς μας και την καταγωγή μας; Μέχρι τότε θα πρέπει να αποδεικνύουμε ότι σεβόμαστε την εθνική μας ταυτότητα;

Είμαι το παιδί όλων αυτών των ξένων και είμαι Γαλλίδα. Είμαι μετανάστρια, Παριζιάνα, ελεύθερη γυναίκα, σίγουρη ότι μπορείς να αυτοπροσδιοριστείς χωρίς να πρέπει να ακυρώσεις τους άλλους. Ότι η εθνικότητα δεν είναι ούτε δόξα, ούτε τιμή. Ότι είναι θαυμάσιο να ζεις εδώ και τώρα. Να με τι θα ήθελα να μοιάζει η Γαλλία του 2016: με τα χαρούμενα και ατέλειωτα χριστουγεννιάτικα δείπνα της, εκεί που ο καθένας είχε τη θέση του,

εκεί που κανείς δεν κατέκρινε, ούτε αυτούς που είχαν μεθύσει ούτε τους άλλους που λέγανε αυτό που νιώθανε. Εκεί που οι γέροι δεν κορόιδευαν τις κουβέντες των πιο νέων, εκεί που οι βλάσφημοι διασκέδαζαν όλο το τραπέζι. Εκεί που, στο τέλος, δεν απέμενε παρά μόνον η σιγουριά ότι είναι πρόνομο να είμαστε όλοι μαζί σ' έναν κόσμο όπου, παρ' όλα αυτά, τα πάντα έχουν βαλθεί να μας χωρίσουν.